

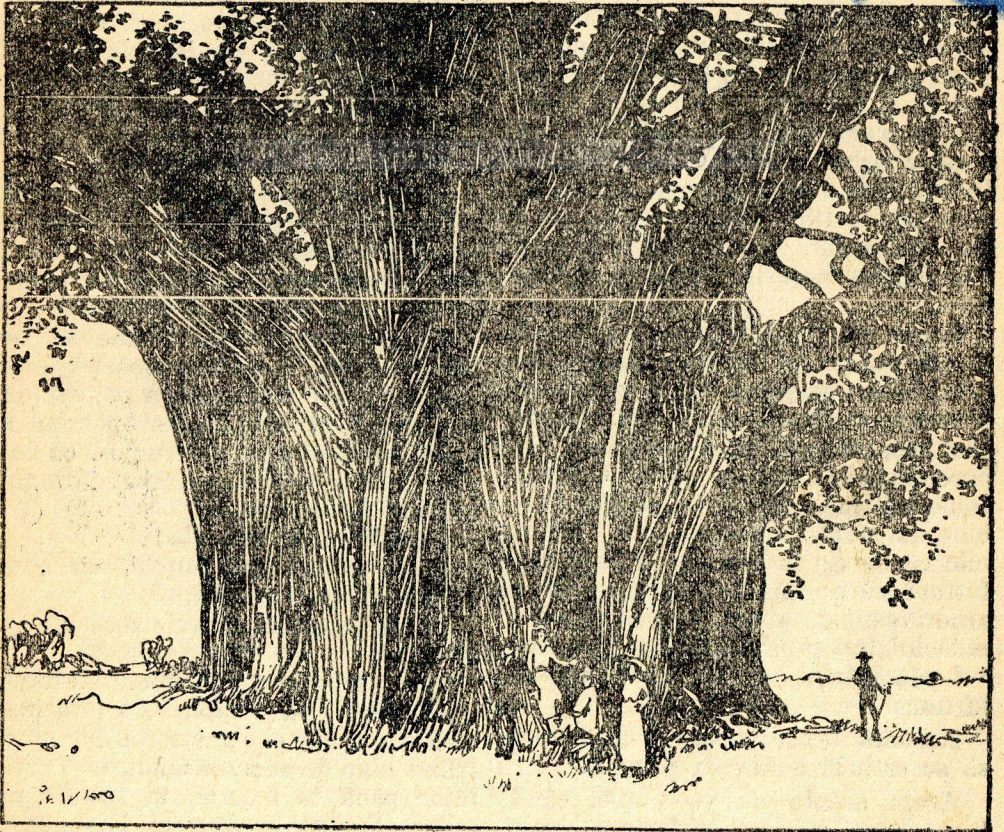
RAZELE AUROREI

ZISA IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Arborele uriaș.

B 57

(Textul pe cealaltă față).

Arborele uriaș.

Sub zona caldă și fierbinte să pot vedea mai multe soiuri de arbori, cari de multe ori întrec arborii nostri obicinuiți atât în mărime, cât și în estinderea lor. Intre aceștia să țin și cedrii, despre cari și în biblie cetim mai multe. Inse icoana noastră ne arată nouă un cipru uriaș, dară firește numai partea de din jos, că dacă ar trebui să-l arătăm întreg în așa icoană mică, atunci figurele omenesti de sub el numai în a treia parte, adecă abea s'ar putea vedea. Să asemănăm figurele cu trunchiul și vom avea idee despre mărimea arborelui uriaș. Barmei 15 metri de lat și 30 metri de înalt poate fi.

Arborii cipri și cedri trăiesc mai multe sute de ani, și așa să vede, ca și când ar trăi totdeauna, dapoî că după trecerea multor familii și generațiuni ei tot există și înverzesc. Oare cine nu s'ar minuna de puterea vieței acestor arbori și de estinderea lor? În mărimea lor este ceva frumșeță, ceva maiestic. Dară aceasta nu-i demnitatea lor, ci a Creatorului, care le-a dat lor aceasta frumșeță și mărime.

Cum sunt rădăcinile acestora? Doară subțiri și scurte? Rădăcinile subțiri nu i-ar putea nutri îndeajuns și cele scurte nu i-ar putea îndeajuns susținea, că greutatea proprie a arborelui le-ar smulge și la suflarea celui mai mic vânt. În ținuturile fierbinți nu sunt rari orcanurile, furtunile ce smulg arbori, și dacă o așa furtună să apucă de coroana așa unor arbori estinși, atunci trebuie să aibe rădăcini tari și pătrunzătoare în adâncul pământului, ca să poată rezista furtunei.

Așadară acest arbore uriaș trebuie să se estindă adânc în pământ.

Acela arbore nu va fi nici când mare, tare, stătător de furtună, înalt și de viață lungă, acărui rădăcini numai de puțini policari să întind sub suprafața pământului.

Mulți să silesc după mărime și putere. Țările, imperiile dela început s'au tot silit și să silesc și acuma după aceea. Mulți oameni ar dori să fie mari, tari, puternici, că ei văd ceva frumșeță în mărime; dară nici când nu vor fi aceea, că ei să silesc pe căi sucite după acela scop.

Noi știm, că au fost imperii puternici pe acest pământ, cari au dispărut, s'au făcut nimica, că nu au avut rădăcină adâncă de rămânere. Babilonia cea mare, Asiria, Persia, Media, Egiptul, Grecia, imperiul Roman, Turcia și imperiul cel mare Spaniol ce s'au făcut? Cele de mai nainte au dispărut de tot, cele din urmă au scăzut, s'au micșorat.

Dacă aceste țări ar fi avut temerea de Dumnezeu, înțelepciunea cerească și dreptatea ca rădăcină, ar fi rămas până în ziua de astăzi, dară viermele vieței immorală a ros rădăcinile lor și arborii puterei lor trebuia să se surpe. Tot aceasta soarte așteaptă fără deosebire pe aceia, la cari nu în jos, ci în lături să silesc rădăcinile.

Atunci e omul mai frumos, când sufletul său strălucește de virtuțile cerești. Și atunci e într'adevăr mare, când caracterul său nobil să descopere în faptele înțelepciunii și iubirei.

La aceasta mărime trebuie să ne silim cu toți. Inaintea noastră este exemplul, cel mai mare a oamenilor. Așa mare, că de pe acest pământ a ajuns cerul și atât de frumos, că însușirile spiritului său străbat întregul univers cu lumina sa.

Iisus Christos e acela!

Dară să căutăm numai, că cum deveni el mare ca om.

Pavel apostolul descrie aceasta mai bine:

„Care, în chipul lui Dumnezeu fiind, nu a socotit ca o răpire a fi întocmai cu Dumnezeu; ci s'a deșertat pre sine, luând chip de serv, făcându-se ascultător până la moarte, și moarte pe cruce. Pentru aceasta și Dumnezeu l-a preainălțat, și i-a dăruit nume, care este preste tot numele; că în numele lui Iisus să se plece tot ge-

nunchiul al celor cerești și al celor pământești și al celor de desupt; și ca toată limba să mărturisască, că Iisus Christos este Domn spre mărirea lui Dumnezeu, Părintele." (Epist. lui Pavel către Filippeni 2, 6—11.)

Așadară s'a înjosit pre sine din cer până la pământ; din mărirea până la moartea pe cruce. Apoi a venit înălțarea.

Ce să fie dară rădăcina mărimii noastre?

Înjosirea, tăgăduirea de sine după pilda lui Christos. Nu a domni, ci a servi aici pe acest pământ. Nu a deveni bogat, ci sărac. Nu a pretinde, ci a oferi; nu a lua, ci a da.

A merge adânc în jos cu rădăcinile noastre, ca la fundamentele palaturilor mari cum se duc în adânc și din adâncime să arădică înălțimea.

Nu religiozitatea pe din afară, nu ceremoniile, nu formele religioase ne fac pre noi mari, ci înjosirea din inimă, sărăcia sufletească.

Aceasta în secolii cei următori a creștinătății dintiu au înțeles o rău și au gândit, că umilința stă din aceea, dacă omul să îmbrace în surtuc de păr și să retrage după păreții mănăstirilor și dacă să chinuiește pre sine cu sbiciuiri și diferite posturi. Dară Iisus n'a făcut aceea. El a umblat în haină regulată, nu s'a retras după păreți, ci s'a ostenit, a cercetat mulțimea poporului și pe unde a umblat, în tot locul a făcut bine. Nu s'a sbiciuit pre sine, ci a beut voios acela păhar amar, care i-s'a întins lui. A răbdat, ca să-l lovească în față, a-l scuipa în față, a-l crucifica pentru mântuirea oamenilor.

Și noi trebuie să ne umilim așa. Trebuie să ne coborim jos la cei săraci, la bolnavi, la ticăloși, neînsușindu ne nouă oareceva. Trebuie să suferim rușine, dispreț, palmuire, multe alte nevrednicii pentru adevăr, pentru binele popoarelor. Trebuie să ne știm și să ne sâmtim pre noi ca servi în ori ce poziție am fi. Ori judecători, ori bărbați bisericеști, ori

învățători, ori de am fi bărbați de mare înfruire. Rădăcina umilinței și iubirei e puterea vieții.

Când ne lăsăm în umilință, adâncim în Christos rădăcinile noastre și dacă ne înrădăcinăm în el nu este așa furtună spirituală, care ne-ar smulge de acolo.

Nu plecarea capului, nu vorbirea lină, trasă, ci tăgăduirea spiritului; jertfirea voioasă, servirea bucuroasă, modul cel prietenos, blând și deplina încunjurare de lauda proprie, caracterizează sufletul umilit.

Frumșeță și mărire ne așteaptă pre noi, dacă rădăcinile credinței noastre să cufundăm tare acolo, de unde nimic nu ne poate smulge.

Să privim la principele credinței noastre, la Iisus Christos și să ne silim în el la adevărata mărire.

Picuri — amare.

În timpul nostru greu au suferit unii oameni, între ei văduve, femei, acărora bărbați stau la granițele țării, apărând patria, care e și a ta, și a mea, cu câte 4, 5, 6, ba și 7—8 copii, multă mizerie, ba și nedreptate din cauza că „nu-i," sau că nu era ce mânca. Alții au avut destul, de au și vândut „pentru bani buni," dară ei au fost în stare, a se uita la bieții lipsiți, amețiți de foame fără ca inima lor să fie neliniștită. Dacă acelea văduve, sau acele femei cu copii lor, sau aceia copii orfani, fără de părinți ar fi cerut dela ei, nu ar fi avut. Dară pentru „bani buni" ar fi avut și pentru mai mulți. Oare frate, nu ești și tu dintre aceia oameni fără de inimă, cruzi, nemiloși? Atunci tu faci rușine numelui tău de frate, dispreț Domnului Iisus și comunității sale. Tu nu ai pre Dumnezeu și pentru aceea nici moștenire la el. Și dacă ai fost la lumină cândva, acum ești în întunec.

În timpul nostru cumplit au suferit mulți orfani și văduve, multă sărăcime, că nu au căpătat cele de lipsă pentru traiul vieții, că ce au căpătat

dacă au căpătat, din partea autorităților, a fost cu totul puțin și sosind vremea secerișului, au mers dela casă la casă, unde știau că s'ar putea căpăta. Au și căpătat: pe „bani buni.“ De o parte a fost statul amăgit, de altă parte au fost săracii jefuiți. Așa o fac oamenii, și să numesc creștini. Dară Christos nici odată n'a învățat așa. Este adevăr: astăzi nu mai trebuie lingură, pentru a mânca nedreptatea cu ea, astăzi o mănă mulți cu oala, adevăc o beau. Nu cumva o faci și tu așa, frate? Atunci schimbăți numele și locul din biserica lui Christos!

În acest timp greu au mers mulți oameni lipsiți din loc în loc a cumpăra bucate, și ce-i dreptul: ei au și găsit pe „bani buni.“ Unii au vîndut oăt de scump și cât de într'ascuns.

Unii din acești vânzători secreți au fost găsiți și pedepsiți cam aspru. Doară și-au luat frații pildă și s'au ferit de lacomie, ca să nu-și facă chiar loru-și rușine dară aceea ar fi cumva printre ele, numai cugetați odată la aceea pagubă, care ar ajunge prin aceea pre poporul și casa lui Dumnezeu! Așa unii numai către aceia s'ar putea scooti, despre care zice psalmistul: „Sgârceitul (ori lacomul) blastemă și defaimă pre Iehova.“ (Psalm 10, 3.)

În acest timp greu, când mulțimea oamenilor, la întreaga țară are lipsă de fiecare bob de bucate mulți au ascuns, au tăgăduit înaintea oamenilor, înaintea autorităților o parte mai mică, ori mai mare a recoltei lor, prin care compatrioții, ba țara întreagă duce lipsă și-i amăgită. Cei ce se găsesc în așa lucru devin pedepsiți. Nu cumva și tu frate, ești unul dintre aceia mincinoși și amăgitori de patrie? Oare voi-ai tu, care ai tăgăduit, adevăc furat dela țară, și dacă-i

din țarina ta, ca în anul viilor să tăgăduiască, adevăc să iee dela tine Dumnezeu aceea, ce tu ai tăgăduit în acest an? Nu am dori, ca între aceia furi, sau tăgăduitori să fie nici cel mai slăbănog dintre ai noștri!

Despre plângere.

Doară e cu neputință, a duce oarecareva plângere, cât de dreaptă ar și fi, fără de câtăva iubire de sine. Plângerea prea cu glas, prea lungă e un semn neamăgitor, că prea cu gingașie ne grijim pre noi, ba, doară și cuprinși suntem de lașitate. Ce sunt plângerile alta, ca lovitură deșerte în aer! Ele dau la tot omul de înteles, cum numai cu neplăcere, cu năcaz, cu pofta proprie a se răzbuna, suferă nedreptatea, despre care să plînge. O roată rău unsă face mai multă larmă, și acărui inimă e mai puțin provăzută cu oleiul răbdărei, va lăsa să sune mai tare plângerile ei. Firește nu voiesc aceia, cari să plîng, a purta numele de nerăbdători. Ei asigură, dacă asta sau aceea nu i-ar ținea înapoi, dacă Dumnezeu nu ar fi interzis răzbunarea, atunci ar ști ei, ce să facă. Dară așa ceva nu să cuvine nici într'un caz unui creștin adevărat. Plângerile mistuiesc puterea. Cel ce se plînge asupra tuturor și asupra la toate, acela propriuzis numai despre sine să plînge. O piatră de probă, pe care să pot deosebi plângerile neregulate este, este înverșunarea și pasiune neliniștită, pecând plângerea e lină, îngăduită, domoală și respirătoare de iubire.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorii“.

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3-10 exemplare —80 fl. de exemplar.
11-50 —.60 50-100 —.50

În streinătate se socotește diferența speselor trimeterii.